

Dům, který hledal, byl bílý s modrými rohy a ležel proti řadě tmavočervených dřevěných obchůdků, které byly pro Fjällbacku charakteristické. U chodníku stálo zlaté Volvo V70 a starší muž v dvouřadém saku z něho s funěním vytahoval spoustu cestovních tašek. Vedle něho gestikulovala malá, silně nalíčená žena. Oba byli velice opálení, a nebýt letos léto ve Švédsku tak slunečné, hádal by, že se právě vrátili odněkud z jihu. Letos ovšem zlatavý odstín mohli nabrat i doma.

Přistoupil k nim a odkašlal si, aby upoutal jejich pozornost. Oba se zastavili v pohybu a pohlédli na něho.

„Ano?“ Hlas Gun Struwerové byl trochu ječivý a Patrik si všiml ostrých tahů jejího obličej.

„Jsem Patrik Hedström od policie. Mohu si s vámi promluvit?“

„No konečně!“ Zvedla ruce s rudě nalakovanými nehty a obrátila oči k nebi. „To trvalo! Já nevím, nač platíme daně. Celé léto upozorňujeme na to, že se tu nedovoleně parkuje na našem parkovišti, ale zatím jste neudělali vůbec nic. Konečně se tedy postaráte o nápravu? Zaplatili jsme za dům spoustu peněz a právo na parkování tu máme jen my, ale to je zřejmě příliš velký požadavek.“

Opřela si ruce v bok a oči zapíchla do Patrika. Za ní stál její manžel a vypadal, jako by se nejraději propadl do země. Zřejmě to zase za tak vážnou záležitost nepokládal.

„Nepřišel jsem kvůli vašemu parkovacímu místu. Musím se ale nejdřív zeptat: Jmenovala jste se Gun Lantiová a měla jste dceru Siv?“

Gun okamžitě zmlkla a dlaní si přikryla ústa. Odpověď byla jasná. Manžel se vzpamatoval dřív a pokynul Patrikovi ke vstupním dveřím do domu, do nichž předtím nosil zavazadla. Nebylo by moudré nechat zbývající věci na ulici, a tak se Patrik dvou z nich chopil a pomohl je Larsi Struwerovi zanešt domů, zatímco Gun pospíchala před nimi.

Usadili se v obývacím pokoji, Gun a Lars vedle sebe na pohovce, Patrik dal přednost křeslu. Gun se pověsila na Larse a ten ji poklepával po paži, bylo to ale spíše jen mechanické uklidňování, něco, co podle jeho mínění situace vyžadovala.

„Co se děje? Našli jste ji? Je to už přece přes dvacet let, jak jste ji teď mohli najít?“ drmolila nervózně Gun.

„Především musím zdůraznit, že to zatím nevíme úplně jistě, ale je dost pravděpodobné, že jde o ni.“

Gun se chytla za krk a pro jednou vypadala neschopná slova.

Patrik opakoval: „Čekáme ještě na definitivní identifikaci soudním lékařem, ale patrně jde skutečně o Siv.“

„Ale jak, kde...?“

Zajíkla se stejně jako před chvílí Monin otec.

„V Králově strži byla objevena zavražděná mladá žena. Při této příležitosti se současně našly pozůstatky Mony Thernbladové a pravděpodobně i Siv.“

Vysvětlil jim stejně jako předtím Moninu otci, že skelety tam byly přemístěny odjinud a policie dělá všechno pro to, aby objevila vraha všech tří dívek.

Gun se vrhla manželovi do náruče, ale Patrik si povšiml, že oči má suché. Měl dojem, že projev jejího žalu je spíš hraný navenek, ale byl to skutečně jen pocit.

Po chvíli si Gun z kabelky vytáhla zrcátko a zkontrolovala mejkap. Potom se Patrika zeptala: „Co bude teď? Vydáte nám pozůstatky mé ubohé Siv?“ Aniž počkala na odpověď, obrátila se k Larsovi. „Musíme tu malou chudinku slušně pohřbít. Mohli bychom uspořádat malé smuteční pohoštění ve velkém sále hotelu. Možná pořádnou večeři o třech chodech. Myslíš, že bychom mohli pozvat...“ Jmenovala známou politickou osobnost, která, jak Patrik věděl, vlastní dům ve stejné ulici.

Gun dál plánovala: „Potkala jsem se začátkem léta s jeho manželkou a ta mi řekla, že se musíme někdy setkat. Jistě by naše pozvání ocenili.“